

Годишното спомоществование за вътрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вън отъ Държавата я пригряватъ пощенскитъ разноски. Спомоществование за шестъ мѣсяци е половина лира турска. Всяко спомоществование се предава на турската.

Писма неосвободени отъ пощенски разноски и неподписани, не се приематъ по никакъвъ начинъ.

ИЗЪЗВА ВСЯКА СЛАВОТА.

Всяко нѣщо, което се отнеси било до Спомоществование и Управленіето на ВЪКЪ, било до Редакцията, не се приема до притекателитъ на вѣстникъ въ Галата — Издѣль-Ханъ, № 21. Спомоществование заочнуватъ отъ началото на всякій мѣсяцъ.

За извѣстия и за други частни помѣстиванія не се плаща по два гроша на редъ.

ЦАРИГРАДЪ, 8 Августъ 1875.

ДѢЙСТВИТЕЛЬНЫЙ СВѢТЛИКЪ НА БЪЛГАРСКАТА ЦРКВА.

При всичкото извѣстно движение въ Херцеговина, за което читателитъ ни ще свѣдѣятъ по долу нѣкои подробности, Сърбия не е по малко предметъ на вниманіе въ днешнитъ обстоятелства отъ страна на западнитъ вѣстници, а по особено на германскитъ въ Австрія.

Независимо отъ стаяніето му спрямо реченото движение, Сърбското княжество ся нахожда днесъ дѣйствиелно въ интересни обстоятелства.

Въ минилитъ брой ний говорихмы както за ижуваніето на князь Милана въ Виена, така и за годежътъ му. Това сѣ обаче събитія, които, видяся, губятъ малко отъ важността си предъ положеніето, което правятъ на Княжеството новитъ избиранія за скупщината, станали мнѣжлата недѣли, 3-ий Августъ.

Единъ депеша утвърдише чи вынегласіето ся състояло отъ съхранителната партія. Това обаче сѣ никакъ неслѣдователно сѣ друга една телеграфическа новина, която казваше чи министерството си дамо оставката, пріята отъ Князьтъ. Освѣнъ ако ся предполагагаше чи паднало министерство не бѣше на высочината на положеніето, въ което турятъ Княжество-то новитъ избиранія, и херцеговинскитъ събитія, оттеглюваніето на досегашнитъ министри си виждаше като една задача, а тази задача ся представяше толкозъ повече по сплетена, колкото телеграфа извѣщаваше чи Князьтъ поканилъ за съставленіето на ново министерство извѣстнитъ г. Ристича, едного отъ бывшитъ три регенти при малолѣтността на Князя и предводителъ, казватъ, на една отъ по църквитъ и по дѣятелнитъ партій въ Княжеството.

Тази задача обаче додоха да рѣшатъ вера по новы свѣдѣнія. Избираніята въ Сърбию споредъ нѣкъ новитъ извѣстия, нѣмаха за послѣдствие да дадатъ връхъ на съхранителната партія, както казваше депешата, за която споменахмы по горѣ.

Избираніята дали вынегласіето на радикалната партія. Това е достаточо да обясни както оттеглюваніето на министерството Стефановичъ, така и рѣшеніето на Князьтъ да призове г. Ристича да състави ново министерство. Тия събитія въ Сърбското княжество при днешнитъ обстоятелства не сѣ маловажни.

Но избираніята не промѣняватъ само въ Сърбию положеніето. Същото става и въ Хърватско, гдѣто такожде станаха новы избиранія за мѣстното народно събрание. Споредъ свѣдѣніята, които свѣдѣямы по тази частъ въ нѣмскитъ вѣстници, видяся, чи тамъ умѣренната народна партія придобила въ послѣднитъ избиранія блистателна побѣда противъ напредѣлата парчената партія, която имаша за предводителъ г. Макаича, и която въ този случай, не е имала освѣнъ твърдѣ маки сполуки.

Както е извѣстно Хърватско е частъ сѣ особыни правдини, отъ маджарското кралство. Побѣдивната партія, ако и народна въ много отношенія, казватъ да не е враждебна на сегашното маджарско министерство. Хърватското събрание, което засѣдава въ Загребъ, ще има тия дни да избере 34 представителя отъ Хърватско за общата камара въ Пеца.

Извѣстно чи тия 34 представителя, избрани отъ събрание сѣ такива расположенія, ще идатъ въ камарата да ся приєднаватъ къмъ придобитото вече въ нея вынегласіе въ полза на днешното маджарско министерство. Рѣдко ся е случило едно министерство да располага сѣ такава вынегласіе. Бѣлжиса обаче чи това вынегласіе не представлява интереситъ на всичкитъ народы, които съставляватъ това кралство, но е вынегласіе маджарско, вынегласіе, слѣдователно, което не може да бѣде трайно и полезно на всичкитъ страни на царството.

Не е за никото тайна че едно таково положение не общава много за бѣдѣшето, освѣнъ ако ся предположи, чи маджарскитъ элементъ ще успѣе да смаже и да погълне сикитъ други немаджарски элементъ, които влизатъ въ съставъ на кралството. Но че това е положителна невѣзможность, не ще доказване.

И най простата и най лесната истина ся случва често да ся обиколи отъ пошната тѣмнина. Това ся случва по особено въ онія общества, надъ които ся висяли сѣ удушительна тяжесть, въ разстояние на цѣлы вѣкове, мрачнитъ облачы на невѣжеството. Памѣто на истината и на здравитъ разумъ, тамъ издига гордыитъ си престолъ заблужденіето, тамъ царуватъ низки и работливы хитрости, тамъ ся облекватъ дивитъ страсти въ всяка стѣпка къмъ напредъ. Произволитъ, отъ друга страна, свързанъ тѣсно сѣ своекорыстіето и сѣ властолюбіето, прибѣга до всички всевъзможны средства за да въспре свѣтлината на разумитъ да въстане на тѣзи бѣдни и достойны за окаяніе общества. Вѣчна борба между робството, налагано отъ невѣжеството, и свободата на човѣческитъ разумъ!

Послѣднитъ обаче е неуморенъ въ подвигитъ си за постоянното отбѣжаніе на пошнитъ тѣмнини, въ които искатъ да държатъ обществата невѣжеството, произволитъ и късоголестовото.

Ний никога не сме цѣли да сравнимъ малкитъ пѣща сѣ голѣмѣтъ събитія въ свѣременната ни исторія. Но всяко едно общо движение, което сполуча да повлече подиръ себе си единъ цѣлъ народъ, не е маловажно движение въ животъ на този народъ. То си има своето особено величіе.

Българскитъ въпросъ е такова едно движение, и българската Екзархія плодъ отъ това движение, не е събитіе маловажно въ свѣременната исторія на българскитъ народъ. Това като е тѣй, горнитъ размисленія не сѣ неприспособны и въ нашето общество.

Кой ще откаже чи и въ него е върдувало всякояче невѣжеството цѣлы вѣкове? То е било сгодна почва за поспѣиваніето на разны заблужденія. Поробениитъ, казва единъ французскій списатель, сѣ толкозъ повече достойны за окаяніе, чи тѣ губятъ дору и чувството на личната си свобода и на дѣйствителното си положение. Това сящото може да ся каже за онія общества, помежду които издига горда глава грубото невѣжество. Тѣзи общества сѣ толкозъ повече за окаяніе, колкото сами самовольно и, тѣй да кажемъ, безчувственно затварятъ очитъ си предъ свѣтлината на истината и ся хвърлятъ въ обятия на лъжата. Навыкнали да пѣзятъ близаво въ тѣмнината, тѣ мѣчно могатъ да прогледатъ сѣ быстры очи, когато почнатъ да ся прѣсѣкатъ свѣтлозарнитъ лучи на тази истина. И ако прогледатъ малко или много, правило въ поведѣніето си пѣматъ тѣ, за дълго время, друго освѣнъ взаимното недоверіе, постоянното подозрѣніе, душевно едно близаво безпокойствіе. Това е доста пространно поле за дѣятелность на онія, които искатъ да подчинятъ на своитъ собствены интересы пробужданіето на тия общества.

Това ся случаи въ Българскитъ въпросъ, това комахитъ става и днесъ сѣ Българската Екзархія. Заблужденіето е правило поведѣніа за мнозина, които ся представляватъ сѣ голѣмъ шумъ като нейны ужъ защитници, когато сѣ началата, които полагатъ и распространяватъ искусство, друго тѣ не правятъ освѣнъ да ся отворятъ отъ правилнитъ си пѣтъ за да оропащатъ живота и и осуетятъ така всичкитъ положены трудове, всичкитъ стѣжати жертвы, всичкитъ сладки надежды на народътъ за правственното му и умствено възрожденіе чрезъ правилното си църковно управление.

Прѣсно доказателство на това, що казвамы, нека послужатъ и многочислитъ въпросъ за сѣдѣицето на Екзархіята. Самъ отъ себе и по самого естество и предназначеніе на Екзархіята, този въпросъ е толкозъ ясенъ. щого чудно е наистина какъ и можѣ той да зе такава разпыр въ публичното разсѣканіе. Но не е за прѣвъ пѣтъ гдѣто и най яснитъ въпросы ся затулятъ искусно сѣ облачатъ мракъ за да ся достигнатъ нѣкои особенны цѣли.

Българската Екзархія е църковно едно учреждение, съществующе за едно

опредѣлено общество. Каквито особенны мѣстия и да има всякій единъ отъ насъ за това учреждение, то не ся предѣлява, и не може да ся предѣлява въ обществото освѣнъ като една помѣстна църква. Мислимъ чи на това нѣма никой какво да възрази. Но всяка църква, за да може да съществува и да благоденствува до неидѣ, трѣба да ся съобразява съ онія начала, които не само пріема, но еще и проповѣдва и поучава и распространява въ обществото, за което е учреждена. Това като е тѣй, и това не може да бѣде другоаще, то и самото общество, за което е думата, е дѣлѣно да почита тѣ начала и да осѣжда нарушеніето имъ, отъ които страна и да иде то, отъ която страна и да ся внушава, защото плодотворенъ бѣва само онзи животъ, който ся стреми неуклонно чрезъ опредѣленъ пѣтъ къмъ опредѣленъ посока. Не постана ли така това общество? Животътъ му не бѣде хаосъ, не бѣде вѣдѣніе безцѣлѣ, не бѣде оморъ. За онія, които ся съмняватъ въ истинността на това, що казвамы, нека погледнатъ днешното положение, и нека сѣ рѣка на чиста свѣтъ, кажатъ чи то не е хаосъ.

Българскитъ народъ не е народъ безъ религіи и Българската Екзархія не е нѣкоя секта религіозна. Народътъ ни е членъ значителенъ отъ всеобщето православно тѣло и българската Екзархія нека да бѣде правилна помѣстна църква, пѣтъ сѣ жизненны силы. Но религіята на който и да е народъ не е теорія изоставена на произволитъ на когото и да е, тя е положителность тѣсно свързана съ ежедневитъ животъ на този народъ; а църквата е учреждение, на което началата не сѣ тайны за никого. Върховнитъ, прочее, сѣмъ въ такъвъ случай не може да бѣде другъ, освѣнъ законитъ, който е въ сѣщото время и животворна сила. Законитъ, слѣдователно, трѣба да имамы предъ видъ, предъ всичко, и по въпроситъ на сѣдѣицето. Само защото, издѣли едвалъ отъ глгата тѣмнина на невѣжеството и обочавапы отъ разны чужды и свои ажеучители, си пускамы отъ неопитъ да пригрѣщамы за злато всичко, що бѣстѣне сѣ осѣнителенъ блясъкъ предъ поауотворенитъ ни очи, ний изгубихмы често отъ вилъ този законъ, та за това си и сътворихмы въпресе излизни, какъвто е, напримѣръ, въпроситъ за сѣдѣицето.

Не! Църква помѣстна безъ свой опредѣленъ центръ нито е съществувала нито може да съществува. Противното бы было преобрѣщаніе на цѣлъ редъ, по който съществуватъ и ся управляватъ мѣстнитъ църкви. Това е законитъ, това е обичайтъ, това е вѣковѣчнитъ редъ на църковното управление, и памъ не ся ще да повѣрѣамы чи защитницитъ на сѣдѣицето въ Цариградъ говорятъ серіозно и съзнателно, когато ся явяватъ да оборватъ нашитъ мыслы по тази частъ, мыслы, които не сѣ измѣнѣване за обстоятелствата, но сѣ вѣренъ отзивъ на всичко що ся е писало и казало по църковното управление отъ като съществуватъ на свѣтътъ христіански църкви, които почитатъ началата, на които ся основаватъ. Освѣнъ ако искамы да ся поставимъ како религіозна секта, освѣнъ ако сме рѣшени да живѣмъ живо сѣ осалотенъ, и, слѣдователно, неподдоренъ, освѣнъ ако сме осѣдени сами да оропащимъ проявленіето на народнитъ си животи, освѣнъ ако желаемъ драговолитъ да станемъ сѣбны и неспазвателны орда на вѣковѣчнитъ врагове на вѣсточната църква и на вѣсточнитъ народы, то можемъ, ний Българетъ, да ся покажемъ въ този случай първобитны, странни и особиты. Сѣдѣицето на нашата църква вилъ отъ наши-тѣ сѣнародны населенія ще бѣде знамято на тази първобитность, за голѣмо удоволствіе на онія, които може бы да обичатъ да нѣ гледатъ чи имамы наклонность да ся отлѣчавамы сѣ такива особитости, по които, въ всякій случай, намѣрватъ въ тѣхъ свонитъ сгодны смѣтки. Ако това не бѣне тѣй, распаленитъ грѣцки патриоты заедно сѣ съюзницитъ си не щѣха да поддържатъ тѣй упорито схизмата и не щѣха да нѣ свѣтуютъ и тѣ да установимъ сѣдѣицето си въ Цариградъ. Ако нѣа случай, въ който човѣкъ трѣ-

ба да ся ползува отъ непріятелитъ си, то е този случай. Но ний не веднажѣ и два пѣти сме казали чи грѣцкитъ схизматичны патриоты пѣматъ по тѣсны и по ревностны сѣюзницы отъ защитницитъ у насъ въ епископическа църква сѣ своего сектаторско писанище въ Цариградъ.

Що сѣ подобно сектаторско сѣдѣице само църковнитъ ли законъ ся престѣпва? Само църковнитъ ли редъ ся нарушава? Само отцѣваніето чи ли отъ другитъ църкви става дѣло? Само порабошеніето ли на Екзархіята ся извършва за голѣма радость на онія, които гледатъ сѣ криво око дору и голото и съществуваніе?

Ний не пѣмъ да повторимъ тука чи сѣ това ся обхожданіе тѣмнитъ сами распорѣдѣніята на Царскитъ ферманъ, който е единичката днесъ основа, на която ся основа Екзархіята. Но това престѣпленіе отъ наша страна е явно и вѣдѣице, и чуждо е наистина какъ, како поставямы тѣй посредъ пладне и предъ всичкитъ свѣтъ, бѣхны предпріели едно время, и готовы сѣ може бы нѣкои еще и днесъ да отворятъ борба противъ промѣненіето на Ферманъ? Не ли ний силното всякога доказателство на противницитъ бѣше и ще бѣде чи ний първы нарушавамы и тѣмнитъ този Ферманъ, сѣ който почна да живѣе колко годъ Екзархіята?

Но нека разгледамы работата и отъ точка зрѣнія на чистопародна полза.

За кого ся поиска, за кого и съществува днесъ Екзархія? — За едно общество състояще отъ нѣколко миліона Българе живущи на извѣстны и опредѣлены мѣста. Екзархіята нѣма причина да осѣществява и да живѣе, ако нѣма предъ видъ това общество, ако незначеніето и не е правственното и умствено подобреніе на тѣа общество, ако единственната и цѣлъ не е възрожденіето на това общество чрезъ своята ежедневна старателность, чрезъ своего нагледѣніе, чрезъ своитъ пожертвованія. Екзархіята е днесъ не само управление, тя е и лостъ за общественнитъ животъ на Българскитъ народъ въ общинско-църковно отношеніе. По има ли нѣкадѣ на свѣтътъ и може ли да има управление вилъ и далечъ отъ крѣгътъ на управлѣемитъ? Има ли нѣкадѣ на свѣтътъ и може ли да има лостъ за животътъ на едно общество вилъ и далечъ отъ предѣлитъ, въ които никне, расте и ся развива този животъ? Всички искамы обединеніе на Българскитъ народъ около извѣстенъ, траенъ и твърдъ единъ църковенъ центръ, но какъ може да ся земе, какъ да ся нарече центръ едно мѣсто, което е далечъ отъ средината на този народъ? Центръ ще каже точка съточища, която привлича и прибира, като игла магнитна, около себе си всичкитъ окрѣжающы элементы. Центръ, въ политическо отношеніе, ще каже средоточіе на всичкитъ жизненны силы на една малка или голѣма държава, ще каже купното проявленіе на политическитъ животъ на тази държава. Центръ, въ църковно отношеніе, ще каже средоточіе на жизненитъ духовны силы, които съществуватъ въ едно опредѣлено общество, ще каже проявленіе на правственнитъ-тѣ животи на това общество. Орѣхъ безъ ядка не бѣва, тѣло безъ сърдце не ся е чуло, сводъ безъ ключъ не е възможенъ. Погледнете на природата: всичко си има своя центръ, всичко въ вселенната ся върти около своя центръ, всичко черпъ животътъ си отъ единъ извѣстенъ центръ. Защо само Българската църква да направи исключеніе отъ този всеобщъ законъ, на който полезность е аксіома, която нѣма нужда отъ доказаніе?

Цариградъ е наистина столица на държавата. По той е столица на държавата тѣмо за това, защото е сгоденъ центръ на тази държава, защото е положенъ на такава мѣсто, каквото ся изискува за управленіето на всичкитъ области, които съставляватъ тази държава, защото въ него може по сгодно да ся средоточаватъ всичкитъ и жизненны силы и отъ него пакъ да ся распростиратъ по всичкитъ страни на имперіята.

Ако това не бѣне тѣй, нѣла смѣнѣи чи нито босфорскитъ крабрѣжъ нито другитъ хубости на Цариградъ бы го обрили на столица. Но работата не е

тука да раскрыемъ кои сѣ по сгодны мѣста за столица на царската.

Говоримъ за нашето църковно управление. Понеже то не съществува освѣнъ за българскитъ народъ, разумява ся чи въ центрътъ му трѣба да бѣде тамъ, гдѣто ся нахожда този народъ, гдѣто живѣе този народъ, гдѣто работи и въздѣша, гдѣто ся радва и търши споредъ времената, гдѣто му сѣ храмове, въ които отирава теплы молитвы къмъ Всевышняго, гдѣто му сѣ училищата, гдѣто му е минѣлото, гдѣто му сѣ надеждитъ, гдѣто само може да прояви сѣ планата животътъ си въ църковно отношеніе. За този народъ ся добы, за този народъ съществува Екзархіята, за този народъ ся поискаха народны пастыри. Ползата, възпоцата полза на този народъ изискува центрътъ на това управление, гдѣто вѣ живата му средина. На родны пастыри нѣматъ работа въ градъ. Цариградъ е чуждо мѣсто за нѣа църква, и не е чужда да престѣпвамы законитъ за да съставимъ въ една околность отъ Цариградъ единъ видъ пресѣдено фанариѣство, да сипрамы правилнитъ животи на Екзархіята, да жертвувамы най драгоцѣнитъ си интересы, да убивамы сами себе си. Дѣлѣностьта на нашитъ старцы не е въ Ортакьой, тамъ тѣ пѣматъ никаква работа, никаква дѣлѣность. Мѣстото имъ е посредъ народътъ. Като пастыри тѣ сѣ дължны да ся нахождатъ помежду наството си и да го ръководствуватъ въ добритъ и спасителны пѣтници. Като войници Аристоветъ, тѣ трѣба да стоятъ тѣрды на мѣстото си и да ся борятъ сѣ самоотверженіе за вѣчного добро и за вѣचितъ истини безъ да ся обезпокояватъ да дохождатъ въ Цариградъ, гдѣто не имъ е мѣстото, гдѣто нѣма за тѣхъ борба, нѣма попріце, нѣма, слѣдователно, ни слава ни награда.

Зловредни сѣ за българската Екзархія винушенія чи ти не може да ся управлява освѣнъ отъ Цариградъ, който е столица на държавата. Това е хитра уловка за утвърденіето на схизмата, за вѣчного ослабленіе на Екзархіята.

Съ днешнитъ улесненія по сообщеніята, сѣ уредѣтитъ, които ся увождавъ въ пошлатното служеніе, Цариградъ, за извѣредны екзархійски нужды, не ще да е пѣкота далечъ отъ центрътъ на българската Екзархія, кадѣто и да е поставѣнъ той. Ферманитъ дава на Екзархитъ право не само да дохожда, въ нужда, въ Цариградъ, но еще да ся отправя и направо до Високата Порта, когато погрѣба. Не Екзархитъ ще бѣде подчинѣнъ на мѣстны митрополити и гражданскы пачалинны, но тѣзи, напротивъ, ще гледатъ нѣкакъ сѣ по друго око на центрътъ на църковното българско управленіе, центръ, въ който по необходимость що ся внесе по голѣма живостность отъ колкото навсякадѣ другадѣ, и който, пакъ, по необходимости, ще придобие едно завидно и вліятелно положеніе. Центръ на Екзархіята, сѣдѣицето не ще ся забави да стане центръ и на умствениитъ българскій животъ подъ благословеніето на църквата и подъ покровителната сѣнка на правителството. Тамъ ще ся издигнатъ выси учебны заведенія, духовны и мірскы, тамъ, подъ око на църковното начальство ползующе ся сѣ нѣлното довѣріе на правителството, ще ся устрои печатница, тамъ, слѣдователно, могатъ да ся издава, посредъ живата срединна на народътъ, и книги, духовны и мірскы, и вѣстници и списанія періодически. Загубителнитъ опзи жѣлъ, който парочно поддѣлватъ нѣкои за да хвърлятъ прахъ въ очитъ, може да ся преобрѣне, кадѣто и да е той, на свѣтлозаренъ и утѣшителенъ свѣтлинкѣ на българската църква и на българската народность въ оттоманската държава.

Този свѣтлинкѣ нѣ е посоченъ отъ царскитъ Ферманъ. Намъ надлежи сега да го издѣлимъ частъ по скоро, ако дѣйствиелно обичамы свѣтлината. Кѣмъ този свѣтлинкѣ обрѣчете ся и вий, кѣмъ него погледнете и вий, любители на тѣмнината.

«Желания измѣнять предметы
его обычае нѣкой, не то веще
ловѣцѣ бѣха свободны съ зак
нскатъ да бждатъ свободны прои
хъ; всякъ гражданинъ е като
бъ поубыналъ отъ кщцата на госуда
тъ си; онова, което бѣше законъ,

...и на одного от

родился въ Изюмцах въ 1834 году, представлявъ себя въ школу въ родномъ градѣ, обыкновенно отъ доброты и отъ чужестраннаго пріязни, съ сестрой въ сиротномъ до гроба съ сиротами, едво чѣло вассалство. Въспитанъ въ чѣла-сиротского Царко, достигавшаго, покойный, сѣла сиротами, на курьей св. бѣны вставилъ въ свѣла службъ: жеманство, чуждѣ, пенстваніе, бѣла двѣ лѣтъ въ годъ Царко, чѣло до дожа и чужестраннаго, дѣтѣ, и практиката съ да разнѣ, Вѣстество, дарованъ, и въ сподобѣ, тапка, пріобрѣтѣ пріобрѣтѣ.

на по горивтъ си, и да заслужи

Такова одно притворно служение, само по себе, часто исключая всякое приращение за чисто-народный интерес. Из у д-ра. Чалыки това

частьи си прѣмѣстваши, той пакъ
ри вѣрье да послужи народу си.
Крымскѣмъ войнѣ, въ Виднѣ, той
ко останѣ да стати жертва на тогѣш
ній Греческій вѣстникъ на

[illegible]

Отъ вѣсколко вѣзли покойный су-
даше отъ едина кензѣбрижъ грядѣ-
дѣсть, кояго ко приеудъ ний-посѣ-
ся остави отъ службѣхъ си, п. и
прибере въ Иеводитъ, за да гдѣа
вѣсто си. Изъ тѣхъ даъ поудѣдено зрѣ-
не бѣ възможно да ся поправи: се
едно дѣлго боудуваніе, въ косто
горевата вѣщина на горскій близокъ
жаше му само за да му покажи
посѣсть на всякъ наждакъ, и сѣдѣ-
страшны прѣдемырны малы, той по-
на 14 Юля, пригнѣвъ и ободѣвъ
посадилъ въ утѣсны на вѣрѣхъ и
гребеніею му си извырни на утрѣ-
дѣхъ отъ с. Павловскій г. Павло-
при едино годѣмо стеченіе народъ
равны сѣдовы.

копото полесно, толкова и скоромно
по съществуване, отъ което народи
ни можавше да очаква и услуги не
и често значителни. И тъй гинать е
убождъ отъ голини на голини правъ

поборници на народното ни дѣло,
развитіи кѣртіици на народный жи-
вотъ. Помеждѣ пырнѣти тіа народны
женщины, едно почетно мѣсто зае-
ли и д-ръ Чалъжи. За това и ний си-
мѣ за своѣя длъжностъ да отдадемъ
праведна данъ на героична паметъ,
и засвидѣтелствуваме живото участіе
то зинамы въ неустыжливата свѣ-
дѣство му благодарно семейство.

ОБЪЯВЛЕНІЯ.

Съ позволеніето на тугашии
щима ще държя и за напредъ
дойто те са управлява от
читель.

Пріеманіе на ученици
съвдующитъ условия :

1) Учебната година
въвнѣ ученикъ е А. Т. 15, който
са предлагатъ въннѣ петь

2) Великою ученикъ трѣба да
поржичъ до пѣного въ града
да е отговоренъ за всичко :
пѣма такъвъ, тогава трѣба да
поржичъ да тугашии община.

30 юл. 1875. Нико Хр. Воденичарски

цм: турски, арабски и перс
други науки, желая да бъде
възстановен градът в България:
това известяват ся напик
ны, ако бы когато имало потреба

Въ Пловдивското главно училище година ще ся отвори и 1^и класъ.

Септемврия непръжмено. Учениците
то жыжт доиджт отъ свои тѣ
сж слабды съ свидѣтелства за
деніето и за това що сж учили
течеството си. Псалтирѣтъ за
встѣпаваніѣтъ ще си пачыжт
Августа, до което вѣрѣѣ
ученици трѣбѣа непръжмено да сѣ

мѣрять въ града.
Генералъ-губернаторъ
Июль 20. Ю-го 1875.